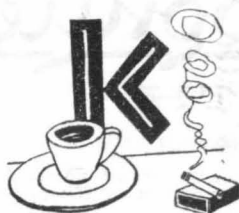

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΑΝΝΑΣ ΡΑΝΤΚΛΙΦ

(Άληθινή ιστορία)

ΑΤΑ τις αρχές του παρελθόντος αιώ-
νος ήταν περίφημη στην Εύρωπὴ ἡ
Ἀγγλὴ μυθιστοριογράφος Ἄννα Ράν-
τκλιφ. Τὰ ἔργα της, καὶ μάλιστα τὰ
δύο μυθιστορήματά της : «Τὰ Μυστή-
ρια τοῦ Οὐδάλφου» (*) καὶ ὁ «Ἰτα-
λός», ἦτο τὰ ἔξομολογητήριον τῶν
Μακρῶν, εἶχαν τόση ἐπιτυχία, ὥστε
οἱ κριτικοὶ τὰ παραβάλλον μετὰ τὰ κα-
λύτερα ἔργα τοῦ Οὐάιτερ Σκῶτ.

Ἡ Ζωὴ της συγγραφέως αὐτῆς πε-
ρᾶσε μέσα σὲ δυστυχίες, ἐξ αἰτίας τοῦ
παρακάτω οἰκογενεικοῦ δυστυχισμένου

Μὲ ζήτησε προσωπικῶς, φέλιξη μὲ ἀβρότητα τὸ χεῖρ μου καὶ μὲ εἶπε :

«—Δυστυχίς, ἔρχομαι ἀπὸ τὸ χωριό, ἀπὸ ὅπου βρίσκεται ἡ οἰκίω-
νά σου, γιὰ κάτι ἀτομικῶς μου ἰσοπέθειες... Σὰς ἀφῆρα καὶ ἐπιστολὴ
τῆς μαμᾶς σου, στὴν ὁποία μὲ συστήνει σὲ σὰς... Ἐπιτρέψτε μου νὰ
ζῶμαι τακτικὰ γὰς σὲς βλέπω καὶ νὰ μιθῶμαι νὰ σου...»

«Τὸν εὐχαρίστησα θεοῦ, τὸν περιποιηθῆκα ὅσο ὑποῦσα καὶ τὸν
παρακάλεσα νὰ γράψῃ κατ' ἡμέρα νὰ μὲς βλέπῃ, ἡμέρα καὶ τὴ θεία
μου. Ὅταν ἔφυγε ὁ νύκτ, ἀνοίξα τὴν ἐπιστολὴ της μητέρας μου καὶ
διάβασα τὰ ἔξης :

«Ἀγαπημένη μου κόρη. Σοῦ συστήνωμε τὸν κύριον Ἑρρίκον
Φρομάδο, νέον λαμπρὸν καὶ οἰκογενεϊκῶς μὰς φίλον, τὸν ὅποιον
σὲ παρακαλοῦμε νὰ περιποιηθῆς ὅσο θὰ βρισκῆται στὴν πόλιν
σε... Τὸ μέλλον θὰ σοῦ διείη ὅτι ἡ περιποιησις σου σ' αὐ-
τὸν δὲν θὰ πᾶνε χαμένες!... Ἡ ἀδελφὴ μου κ' ἐγὼ σὲ κα-
ταφιλοῦμε, καθὼς καὶ τὴν ἀγαπήθημας θεοῦ σου.»

«Καθὼς βλέπετε, κυρία μου, ἡ ἐπιστολὴ της μητέρας μου ἦταν σα-
φῆς, ἀκαθάρα στὸς ὑπαντιμῶνας της. Ἦταν δηλαδὴ σὰν νὰ ποῦναι
νὰ περιποιηθῶ τὸν νεόν, γιὰ νὰ κερδίσω τὴ συνιότητι του καὶ τὸν
παντρευθῶ ἀργότερα. Πράγματι, ὁ νέος ἄρχισε νὰ μὰς ἐπισκέπτεται
τακτικὰ. Καὶ βόστερα ἀπὸ λίγο, εἶχε ἀγαπήθη τρελλὰ. Ἐνα βράδι,
μάλιστα, ποῦ εἴμασε μόνον στὸ σαλόνι, ἄκουσα ἀπὸ τὰ γελῆθ τοῦ τῆν
ἔξομολογήσει της λατρείας του. ἔπειτα στὴν ἀρχαλιὰ του καὶ παραδόθηκε
στὴ διέθεσι τοῦ, μεθυσμένη ἀπὸ εὐτυχία καὶ ἀγάπη!..»

«Ἦταν ἐπισημὴ ὁ λατρετικὸς μου ὄψε νὰ
μὰς ἀπομαρτυρήσῃ, κ' ἔφυγε, διαβασ-
νοντάς με πὸς γονεῖρα θὰ γόριζε κοντὰ
μου νὰ μὲ παντρευθῶ, μὲλς τακτοποιήσε
καὶ ἰσοπέθει τοῦ. Τότε, καθηστυασμένη
ἐντελῶς, ἔγραψα μὴ μεγάλη ἐπιστολὴ
στὴ μητέρα καὶ στὴν ἀδελφὴ μου, καὶ ἔ-
φηνε σὲ χεῖρ ὀνὴ τὴ λατρεία
καὶ τὴν εὐτυχία της ψυχῆς μου...
Ἄλλοιου! Ἦρον περᾶσι μὲ βουβήδα,
ἔλαβα μὴ πένθιμη ἐπιστολὴ ἀπὸ τὴν μη-
τέρα μου, ποῦ ἦταν κατάκαρη κ' ἐκείνη
τοῦ κρεββάτι καὶ στὴν ὁποία αὐτοῦμα τὰ
ἔξης :

«Ἡ ἀδελφούλα σου, κόρη μου, κε-
ρασιωμένη ἀπὸ τὴν ἀτιμία τοῦ νέου
αὐτοῦ, ὁ ὅποιος της εἶπε ἐπίσης ὑπο-
σβεθὴ κουφὰ νάσω, πῶς δηλητήριον
γέθε. Τὴν ἀκολουθῶ τὸν τόπον, σ.α-
ρασιωμένη ἀπὸ τὸ γανῶ της... Ζῆσε εὐ-
τυχισμένη, κόρη μου!»

«Στερελλωμένη τότε, ἔφυγα γιὰ τὴν πα-
τρίδα μου, μὰ ὅταν ἔφτασα ἐκεῖ, βρήκα
μόναχα διὸ φρεσκαυμένους τάρφους...

Κι' ἀπ' τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὅσες φορὲς ἐρχόταν ὁ ἀπαίσιος ἐκείνος ὑπο-
ψήφιος μνηστήρ μου κ' ἐκένε τὴ συννόμι μου — μὲ εἶχε δυστυχῶς
ἀγαπήσει εἰλικρινὰ ὁ καταραμένος — τὸν ἀπόδιωγα πάντα μὲ ἀνε-
φραστὴ φροῆ. Μεσολαβῶσαν πλέον ἀναμειταῖζ μὰς τὰ πτώματα τῶν
πῶ ἀγαπημένων γὰ μὴν ὑπάξουν, τῆς μητέρας μου καὶ τῆς ἀδελ-
φῆς μου... Ἐνα πρωτὶ, ἐπιτέλους, καθὼς πηγαίνω νὰ βῶ γιὰ φροῆ,
σκόντανα στὸ πτώμα τοῦ καταραμένου ἐκείνου νέου! Ἦταν αἰωμόφυ-
το καὶ ξαπλωμένο στὸ κατώφλι τῆς πόρτας μὰς. Εἶχε αὐτοκτονήσει!..
Κι' ἀπὸ τότε, καθὲ βράδι, τὰ μεσάνυχτα ἀφροῦς, τὸ φάντασμα τοῦ
μὲ κινήγαί ἀλύπητα καὶ μὸς ζήτηει συγχόρη...»

Ἡ κυρία Ράντκλιφ, τελειώνοντας τὴν διήγησίν της, ἄρχισε νὰ κλαίη.
Ἡ κυρία Ταλλιὲν προστάθηκε νὰ τὴν καθησυχάσῃ καὶ τὴν ἐπισημὴ τὴν
ἐφοδίασε μὲ κωνονικὸ διαβατήριον, χάρις στὸ ὅτιο γύρισε στὴν πατρίδα
της. Οἱ ἐπιπέτες τῆς Ράντκλιφ βίως δὲν ἔπαυαν οἷτε μὰ νυχτιὰ νὰ
τὴν τάρφουν. Τὸ φάντασμα τοῦ νέου τὴν κινήγαε διαρκῶς καθὲ με-
σάνυχτα καὶ ἔπαψε πειὰ νὰ τὴν ἐπισκέπτεται στὰ 1807 κ' ἀκριβῶς
τὴν ἡμέρα, ποῦ ἐκείνη παντρεύθηκε.

Ἐκτοσε ἡ Ἄννα Ράντκλιφ ἔζησε ἡσυχᾶ, ὡς τῆς 7 Φεβρουαρίου τοῦ
1824, ἡμέρα τοῦ θανάτου της.

ΓΝΩΜΙΚΑ

«Ὅπως μὲ τὸν ἀέρα ἡ μικρὴ φλόγα τῶν κεριῶν σβύνει ἐνῶ ἡ
πυρκαϊὰ θερμεῖται, ἔτσι καὶ μὲ τὴν ἀπουσία ὁ ἐπιπόλαιος ἔρωσ
μαραίνεται, ἐνῶ ὁ θαθὸς κ' ἀληθινὸς δυναμώνει...»

της, ἡ τραγικότης τοῦ ἀποῦν της εἶχε σαφῆ τὸ λογικόν.
Κατὰ τὰ μέσα τοῦ 1795 ἡ Ράντκλιφ συνιλήθη στὰ Ἐλβετικὰ συ-
νορα ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἐπαναστάτες καὶ μετεφέρθη ἀπὸ Παρισι, ὡς
κατάσκοπος τῶν Ἀγγλων καὶ τῶν Γάλλων ἀριστοκρατῶν τοῦ ἔξωτε-
ροῦ. Καὶ θὰ στείλονται ἐξαιτίας τῆς λαμπρότητος — ὅπως καὶ τότες
ἄλλες χιλιάδες ἐνόχων ἢ ἀθῶων—ἀν κατὰ σήματα δὲν μάθαινε τι-
χάους τὴν ταυτότητα της ἢ κυρία Ταλλιὲν, σύζυγος τοῦ περιφροῦ μὲ-
λους της Συντακτικῆς Συνελεύσεως τῆς Γαλλίας. Ἐτοί, ἡ κ. Ταλλιὲν
μῆλσε σχετικᾶ στὸν σφύγγό της καὶ κατόρθωσε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν
Ἄγγλιδα μυθιστοριογράφου.

Τὸ ἴδιο βράδι, ἐνῶ ἡ δὲ γυναῖκες, φίλες καὶ ἀγαπημένες, φλω-
ροῦσαν εὐθῆμα στὸ σαλόνι της κυρίας Ταλλιὲν, ἄσφρα χτύπησαν μεσά-

νυχτα. Ἡ Ράντκλιφ τότε ἐνῆλθε ὀρθὴ
κ' ἀνατριχιασμένη, σταιμῆσι τὴ συνου-
λία της κ' ἄρχισε νὰ παρακολουθεῖ μὲ τὰ
ὀρθάνοχτα μάτια της κατὰ τὸ ἄστρο, τὸ
ὅποιον μόνον αὐτὴ ἔβλεπε νὰ περπατᾶ
στὸ σαλόνι. Ἡ κυρία Ταλλιὲν, νοιώθη-
τας κ' ἐκείνη φροῆ ἀπὸ τ' ἀλλοτῶτα κα-
μώματα τῆς φέλιξ της, θέλησε κατὰ νὰ
τῆς πῆ. Μὰ ἐκείνη, ἀποροσφρημένη ἀπ' τὴ
μυστηριώδη ὄτασια της, σφύθηρε ἀγὰ
ὡς τὴν πόρτα, τὴν ἀνοίξε ἀπότομα καὶ
φρόναξε :

«—Ἐσο, Ἐρῶδα!.. Ἐσο, καταραμέ-
νε!.. Στανάγισσε στὴν Κόλασι σου, ποῦ
σὲ ἔξωναί κάθε λίγο γὰ νὰ μὲ τάρφης!»

Κατόπι, κλεινόντας μὲ ἀνεκφραστὴ ἀ-
νακρίσει τὴν πόρτα, ἡ Ράντκλιφ γύρισε
κοντὰ στὴν καταραμένη κ. Ταλλιὲν καὶ ἦς
εἶπε μελαγχολικὰ :

«—Ἐνε φροῦδες, αἰλιότη μου, αὐτὸ
ποῦ μοῦ σφιαβῆσε γὰθε βράδι καὶ κατὰ
τὰ μεσάνυχτα ἀκριβῶς... Πάντα ἡ κα-
ταραμένη μοσφῆ ἐνὸς περπατοῦ σφια-
βῆτα μισοστὰ μου καὶ μὲ ἐντενεί νὰ τὸν
συννοήσω. Κι' ἂν δὲν τὸν διῶσω ἔτσι ἁ-
πιστοῦλῶτα, ὅπως μὲ εἶδατε πρῶν, δὲν ἐ-
νοοί νὰ σφην!..»

«—Μὰ ποῦς εἶν' αὐτός; τράβισε κατάχλωμη ἡ κυρία Ταλλιὲν. Τὸν
ζέρετε;... Μήπως σὲς ἔξεγέλαί ἡ φαντασία σου;...»

«—Ἀνοθεσε τὴν ἱστορία καὶ θὰ κρίνετε, ἀποκρίθηκε γαλήνια ἡ Ράν-
τκλιφ. Πρὸ δέκα χρόνων ζῶσα κοντὰ σὲ μὰ θεία μου, ἀφροσθη καὶ
κατάκαρη, στὴν ὁποία μ' ἔστειλε ἡ μητέρα μου νὰ τὴν περιποιηθῶ...
Γιὰ ἀμοιβὴ τῆς ἀποσφῶσε μου αὐτῆς, θὰ κληρονομήσα, σφίφωνα μὲ
τὴ ρητὴ διαθήρη της, ὀνὴ τὴν κολοσιαιὰ περιουσία της. Ὅα ἔλαζ πε-
ρᾶσει περισσότερο ἀπὸ διὸ χρόνα, ἀπὸ τότε ποῦ ζῶσα διαρκῶς κοντὰ
στὴ θεία μου, ὅταν μὰ ἡμέρα ἦθε στὸ σπᾶτι κάποιος χωριτωμένος νέος,

(*) Τὸ μυθιστόρημα αὐτὸ ἐξεδόθη πρὸ 80-90 ἐτῶν στὴ Σμῶρην, μεταφρα-
σμένο Ἑλληνιστῶ, σὲ δύο τόμους.

τίποτα!..

«—Σῶτα, παιδί μου! τῆς εἶπε ὁ Βενσιάν. Μὴ μιλάς... Ἐσοκουράσου...
Θὰ μοῦ τὰ πῆς ὄλα ἀργότερα. Δὲν πρέπει, παιδί μου, ν' ἀπελπίζεται
κανεὶς τόσο εἰκόλα! Μπορεῖ πάντα νὰ βρῆ τὴν εὐτυχία του... Ἐλα,
ἄς γυρῶσῃ σπῆ... Στὸ μέλλον θὰ εἶμαι πάντοτε κοντὰ σου, γιὰ
νὰ σὲ βοηθήσω νὰ κατακτήσῃς τὴν εὐτυχία σου... Χοριάζεσαι ἀνομα τὸ
γέρο πατέρα σου!..»

Καὶ ὁ Βενσιάν, κροῦθοντας μὲ δυσκολία τὴ συνκρίσι τοῦ, ἔβγαλε μὲ
τόρτο τὸ περιστροφῆ του ἀπὸ τὴν τρέπη του καὶ τὸ πέταξε στὴ θά-
λασσα!..

ANTOINE DE COURSON